

Ne morem prav nič več.
Da le prišlo bi kaj
in me odneslo v kraj!

Takrat prijaha jezdec na vrancu in vza-
me našega neugnanca s seboj. Dečko
sede za njim konju na hrbet in reče:

Juhej, juhej,
le kar naprej!

Ali pozor! Šlo je kakor veter. Dečku se je zdelo prejadarno,
odskakoval je sem ter tja, premilo kričeč:

Ne morem prav nič več.
Da le prišlo bi kaj
in me odneslo v kraj!

V tem času priteče drevo in pograbi
Dečka Kolotečka za lase, veja ga po-
tegne nase in ga visoko dvigne. Ondi
visi razkodranček še sedaj in cepeta.

Dete vpraša:

Je mar Dečko Kolotečko umrl?

Odgovor:

Ne! Jutri pojdeva in snameva tega kuštravca z veje.

Mirko Kunčič

Janezek Piškur opisuje živali

Naš petelinček

Naš petelinček je komaj zlezel iz lupine, pa že moško koracá po dvorišču kot kakšen general. Najrajši stoji na kupu gnoja kot kapitan na svoji ladji in mogočno gleda okoli sebe, kakor da bi bil ves svet njegov. Včasih skoči na plot, zapre oči in zapoje kot operni pevec, da gre skozi ušesa.

Takihle domišljavih petelinčkov je dosti na svetu, pravijo naš oča. Ošabno dvigajo prazne betice pokonci in mislijo, da se svet vrti samó okoli njih. Niti sanja se jim ne, da se jim za hrbtom krave smeji.

Urbasov Gregec je hudó podoben našemu petelinčku. Glas ima prav tako tenak in hripav, petelinje pero pa nosi za klobukom, namesto zadaj kot petelinček. Tudi kljuna Urbasov Gregec nima, ampak ima jeziček, s katerim jezika od jutra do večera. Oblastno se suče okoli putk, kakor da je njihov narodni voditelj. Putke pa se ne menijo bogve kako zanj, ker se jim zdi še premlad in preneumen. Kadar se pa le preveč napihuje in repenči, ga stari petelin modro kavsne po glavi in zarenči nad njim: »Mlečnozobec, jezik za zobe!« Petelinček se starega petelina na vso moč boji in ga pri priči uboga, čeprav nima jezika.

Zadnjič je naš petelinček s kremplji izkopal tolstega črva. Na vse pretege je začel vreščati in vabiti putke, kakor da bi bil našel vola. Putke so pridrvele in ko so videle črviča, so bile ganjene do solz.

»Pa je le dober tale naš petelinček, kokodak!« so zakokodajsale. »Črviča nam ponuja, zlato srce ima.«

In so ga navdušeno hvalile toliko časa, da je petelinček rekel: ham! in jim črva pohrustal pred nosom. Takih socialnih ljudi je dosti na svetu, pravijo naš oča. Kaj pomeni beseda »socialen«, ne vem, mislim pa, da pomeni: zvit, hinavski, požrešen. Naš oča so mi to čudno besedo takóle razložili: »Socialen človek je tisti, ki ima to besedo zmerom na jeziku, kadar se pa kak siromak približa njegovi hiši, obesi na vrata tablico z napisom: Pozor! Hud pes! Hudega psa se vsak boji. Mene je zadnjič hud pes ugriznil v bedro. Gotovo je bil zelo socialen.

Kadar se iz Ljubljane pripelje dobri stric Matevž, ga bomó zaklali, pravijo mati. Petelinčka namreč. Dobri stric Matevž bo po smrti vse, kar ima, zapustil nam, ker nima nikogar drugega na svetu kot rumenega kanarčka. Zaklali ga bodo oča, mati ga bodo pa spekli. Dobri stric Matevž pečene petelinčke zelo ljubi. Pa še to bi bil kmalu pozabil povedati, da ima na glavi rdeč greben in da bi ga bil zadnjič kmalu Urbasov Sultan raztrgal. Našega petelinčka namreč.

Naša gos

Naša gos se ziblje po dvorišču kot debela dama in gaga: ga, ga, ga! Ošabno dviga svoj dolgi vrat kot Brglezova Rezika, ki je v mestu za tipkarico in ji vsi pravijo, da je neumna gos. Gospodje se ji prijazno smehljajo in klanjajo, za hrbtom pa norce brijejo iz nje. Ona pa je prepričana, da jo občuduje ves svet.

Jaz sem naši materi rekel:

»Mama, če je Rezika neumna gos, potlej je z našo gosjo v žlahti. Najbrž sta si sestrični.«

Mati mi niso odgovorili. Grdo so me pogledali in me z burkami napodili iz kuhinje.

Naša gos ima rdeč kljun kot Brglezova Rezika ustnice. Rezika si ustnice maže z rdečo barvo, naša gos pa ima kljun rdeč že od rojstva. Rezikin brat Tonček je bil prepričan, da si Rezika maže ustnice zato, ker je barva sladka. Skrivaj je odprl njeno torbico in pokusil rdečo barvo. Fej! je rekel in izpljunil. Barva je bila zanič. Čemu si potlej Rezika ustnice maže, ne vem. Pač zato, ker je neumna gos! Včasih čofota po mlaki in se potaplja kot podmornica. Tudi kremplje ima rdeče kot Brglezova Rezika nohte na rokah in nogah — ta nesnaga! Naša dekla pravi, da ima Rezika slinovko na parkljih.

Naša gos nese jajca, pa ne kurja, ampak gosja. Debela so kot pomaranče, a jaz imam rajši ocvrta kurja jajca. Iz njih se zležejo mlade goske, ki so še bolj neumne kot stare gosi.

Na praznik sv. Martina se bo naša gos poslovila od tega sveta. Odromala bo v ponev. Najboljši kos bodo dobili oča, ki so gospodar pri hiši, hlapec in dekla pa bosta otepala žgance in zelje.

Naša gos bo imela jutri svoj rojstni dan. Stara bo ravno dve leti. Voščil ji ne bom nič, ker me je kavsnila po roki, da se mi je pocedila kri in sem potlej še jaz imel nohte rdeče kot Brglezova Rezika.

Naša krava je zagledala luč tega sveta šele pred tremi leti. Pa je že velika kot prava krava! Naš Francek je tudi tri leta star, pa je še majhen kot škrat. Gotovo zato, ker je tako izbirčen in bi meni najraje vse sladkorčke pohrustal.

Spredaj ima glavo, zadaj rep. Na glavi ima roge, s katerimi včasih pobode sosedovega psa. Kadar je lačna, zatrobi: mu-uuu. Dekla Mica ji vrže v jasli naročaj sena. Ona kosi in večerja kar brez žlice. Zob si nikoli ne umije in tudi ostankov jedi si ne izbeza izza zob kot naš stric, ki je prišel na počitnice in je v mestu velik gospod.

Na nogah ima parklje in kadar hodi, maha z repom kot z zastavo ter podi muhe. Vode popije pol škafa naenkrat. Kadar naš hlapec pije sadjevec, ga oče oštejejo: »žlampaš kot krava!« Jaz pa pravim kravi, kadar pije vodo: »žlampaš kot Miha!«

Krava pije vodo, iz vode pa naredi mleko, smetano in maslo. Krava hrusta seno, iz sena pa naredi meso in kosti. Dokler je živa, jo imenujemo krava, ko pa je mrtva, ji pravimo goveje meso. Kadar jo mesar zakolje, se mi zelo smili, ko pa mati vržejo njeno meso v lonec, se mi meso nič ne smili. Vsi moramo enkrat umreti.

Nada Martelančeva

Márijanova misijonska ura

Popoldne je. Mama v kuhinji pripravlja večerjo, očka je v službi. Marijan in Janez sedita v predsobi, kar na tleh. Marijan takoj za glavnimi vrati, Janez pa čisto na drugem koncu, njemu nasproti. Zabavata se tako, da drug drugemu porivata konja na kolesih.

»Porini vendar naravnost, ne tja v zid!« poučuje Marijan mlajšega bratca. Marijan je namreč že velik učenjak. Kaj mislite — že tri razrede je zdelal in zadnjega celo z odličnim uspehom. Petletni Janez pogumno porine konja, toda — ta nebodigatreba se sredi hodnika zaleti naravnost v zid! Kako se je Marijan namrdnil!

»Pa sem ti rekel, da ga porini že enkrat naravnost. Kar sam ga pojdi sedaj iskat! Jaz ga že ne grem več!« Janez se je obupano stisnil v kot.

Vtem je pozvonilo. Marijan je skočil pokonci in odprl vrata.

»Hola, hola, Majda!« je na ves glas pozdravil sestro. To je tudi Janeza spravilo iz kota in oba sta z veseljem spremila sestro v kuhinjo k mami. Leseni konj je bil v hipu pozabljen.

Majda je kar cela gospodična, saj ima za sabo že težki izpit, ki se mu pravi mala matura. Zato se za vrišč bratcev ne zmeni mnogo. Lepo pozdravi mamo in odide v svojo sobico.

Bratca pa za njo in ji ne dasta miru.

»Majda,« hoče vedeti najmlajši, »kje si pa bila?«

»V mestu.«

»Pa kje v mestu?« bi rad Marijan natančnejših pojasnil, medtem ko spravlja Majda različne stvari iz torbice. Bratca jih seveda radovedno gledata, kot bi jih še nikdar ne videla.

»Pri misijonskem krožku,« odvrne Majda in razloži po mizi vsebino svoje torbice.